

PLÉBÁNOSI KÖSZÖNTŐ

„Ne féljete! Nyissátok meg, sőt tárjátok ki Krisztus előtt a kapukat! Nyissátok meg az Ő üdvözítő hatalma előtt az államhatárokat, a gazdasági és politikai rendszerek határait, a kultúra, a fejlődés és a civilizáció széles mezőinek korlátait. Ne féljete! Krisztus tudja, hogy »mi lakik az emberben«. Egyedül Ő tudja!”

II. János Pál pápa emlékezetes szavaival kezdem köszöntőmet.

Mert amikor Barna Gábor professzor gondolatával azonosultam, hogy születésnapot ünnepeljünk, és köszöntsem a mai konferencia Főtisztelendő, Tisztelendő és Tisztelt résztvevőit, rögtön az fogalmazódott meg bennem, hogy az a feladat, amit Szent Domonkos felismert, ma is sürgető feladat.

A Domonkos rend 800. születésnapja szorosán kapcsolódik a kunföld krisztusivá tételének vágyával, és tovább emeli a mai nap tekintélyét, hogy városunk első említése is épp 800 éve történt. Ha eljátszom a számokkal, akkor gyerekes humorral megjegyzem, hogy kétszer 800 majdnem 1700, Szent Márton születésének évfordulója.

Humorom mögött igazi tartalom bújik. A szent pápa első pápai szavait idézve, „ne féljete!”, minden példaképünkre igaz. Félelmünk Jézus szeretetében feloldódik és ma is az a feladat, ami 1700 évvel ezelőtt Mártoné, 800 éve Domonkosé és közösségéé, ma itt, kunföldön élő, jász leszármazottaké, hogy kinyissuk a kapukat Krisztus előtt és az Ő szeretetére hívjunk meg állami, gazdasági és politikai határokat átlépve mindenkit. Őrizni és átadni a hitet, a kultúrát, megszentelni a civilizációt, ez a mai korban is a feladatunk.

Elsőként tehát a rend tagjainak szeretnék innen boldog születésnapot kívánni, Isten szeretete erősítsen meg benneteket abban a munkában, amit alapítótokhoz csatlakozva ma is végeztek!

A második köszöntés a tudomány és a kultúra szolgáloinak, őreinek szól. Köszönjük, hogy a divat szerint szédelő világban az igazság feltárói, őrei és átadói. Ez épp olyan verejtékes feladat, mint a tiszta hit őrzése és továbbadása. Hálásak vagyunk, hogy városunkat, a Kapitányi Ház városát megtisztelték!

A harmadik köszöntés a III. Kun Világtalálkozó résztvevőinek szól. Nem lehet ma már megállapítani, van-e bennünk a kunok génjéből, de azt igen, hogy a kunok szívét örököljük mindannyian, akik az országunk védelméért, gyarapodásáért és újjászületéséért dolgozunk. A kun és a jász szív titka a megmaradás, a sok-gyermekes család szeretete, az élni akarás, és a vérzivatarok után is az újrakezdésben van. Ma így kun a „konok, nyakas” kun, ebben elkötelezett.

És negyediként, de nem utolsó sorban őszinte szeretettel köszöntöm a házigazda kunszentmártoniakat, különösen azokat, akik ennek a városnak elkötelezett őrei és éltetői. Sokszor elmondtam már, hogy olyanok vagyunk, mint egy ékszerdoboz, ami nem csak kívülről szép, hanem sok-sok ékkövet rejt. A hit, a hagyomány, a kultúra, a művészet és a tudomány kincsei mindig is megvoltak itt és

ma is élők ebben a városban és ezek a területek ma itt találkoznak. Templomunk a kun oroszlánnal és a jász kürttel ékes zászlaja mindegyiknek.

Az az út, amin Márton, Domonkos és városalapító kun, majd jász atyáink jártak, a mi utunk is. Átvenni, őrizni, magunkkal gyarapítani örökségünket nem elegendő. Tegyük meg mindazt, amit újra és újra meg kell tennünk, mutassuk meg és bizalommal adjuk át az utánunk jövő nemzedéknek.

Kövesdy Zsolt